

Feia hores que la senyora Adela s'estava asseguda a la butaca del seu pis mirant el sostre.

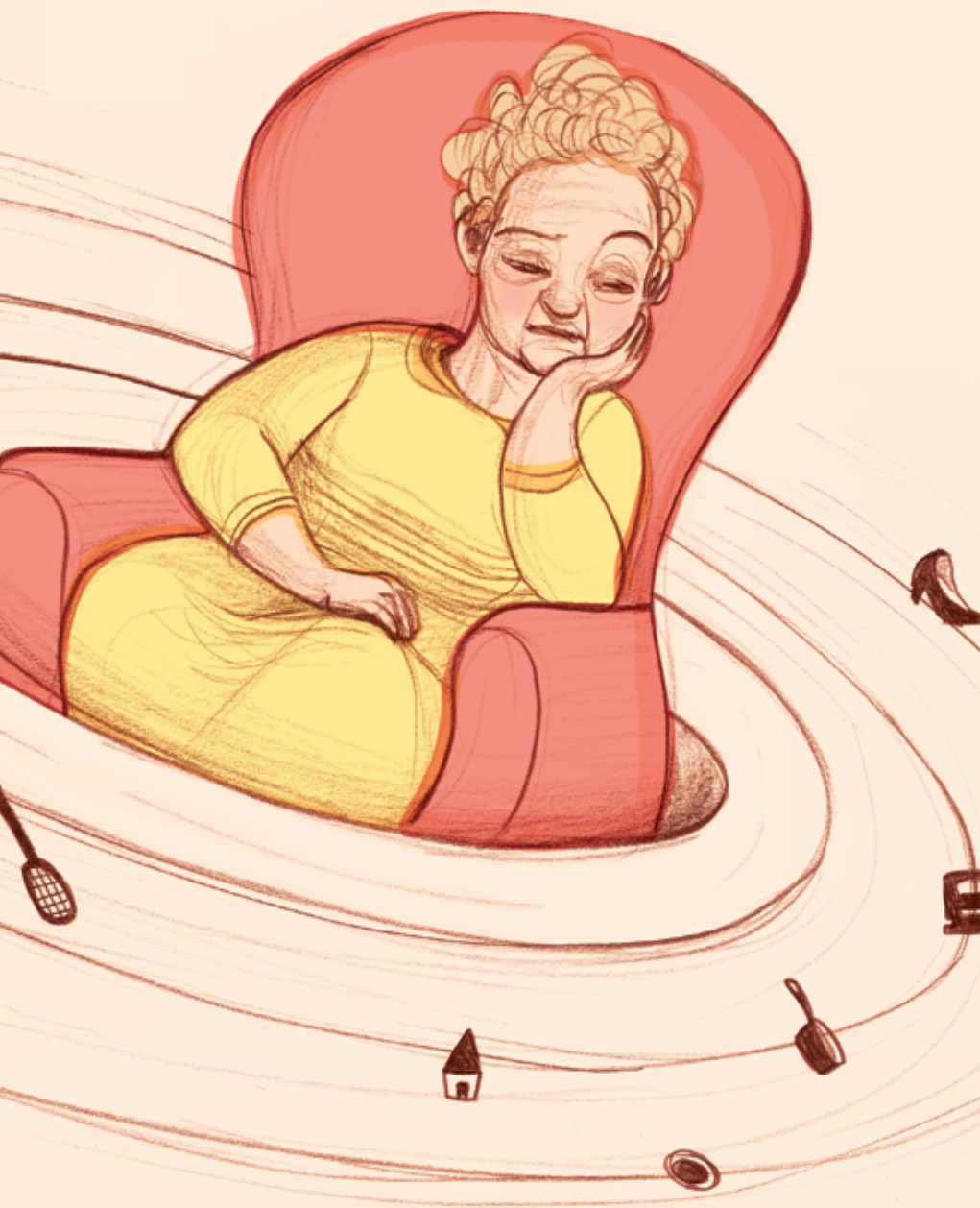
S'avorria.

Des que havia quedat vídua s'avorria molt. Per això mirava el sostre...

I potser hauria valgut més que mirés cap a una altra banda d'aquell enorme pis situat al centre de la ciutat!

Però no ho va fer.
En comptes d'això, va agafar ànims
i va decidir tornar a netejar
el llum de la sala. Era un preciós llum
ple de cristalls i tirabuixons
de vidre d'aquells que en diuen
aranyes. A la senyora Adela
li agradava que brillés i resplendís
com una joia.

Així doncs, va agafar l'escala, la va
situar sota el llum, es va posar
la bata i les sabatilles, es va enfilat
a l'escala i, amb un drap de cotó,
una mica de detergent i una
espongeta xopa d'aigua i vinagre,
es va dedicar a fregar i refregar aquells
cristalls un per un.

Clic, cataclinc, dringaven
els cristalls. Feien un soroll bonic,
com una música de cascavells.
Però...

